

בבית המשפט העליון

רע"א 1499/20

לפני: כבוד השופטת יי וילנר

המבקשת: מרקעי תקשורת בע"מ

נגד

המשיבים:

1. אריה בר
2. ברטופ ניהול והשקעות בע"מ
3. קופרלי ושלוש השקעות בע"מ
4. לביא גיאת – רואה חשבון
5. זיו האפט – רואי חשבון
6. מגדל טופ נדל"ן בע"מ

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-
לוד בת"א 16182-12-19 מיום 27.1.2020, שניתנה על ידי
כב' השופטת ה' סילש

בשם המבקשת: עו"ד מורן מאירי; עו"ד שלום מטלון;
עו"ד אייל שגיא

בשם המשיבים 1-3: עו"ד אור נוי; עו"ד לירון ליברמן;
עו"ד אלעד אשכנזי

בשם המשיבים 4-5: עו"ד ניר מילשטיין; עו"ד נתן לרנר

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת ה'
סילש) בת"א 16182-12-19 מיום 27.1.2020, בגדרה נדחתה בקשת המבקשת למתן
סעדים זמניים עד להכרעה בהליך העיקרי.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 5.12.2019 הגישה המבקשת תביעה נגד המשיבים שעניינה בזכויות
הצדדים בחברת מגדל טופ נדל"ן בע"מ, חברת נדל"ן יזמית (היא המשיבה 6; להלן:

החברה). המבקשת טענה בכתב התביעה כי חרף היותה דירקטורית ובעלת מניות שוות זכויות בחברה, מקפחים המשיבים 1-3 את זכויותיה בחברה, בין היתר, בכך שהם מדירים אותה מניהול החברה; מונעים ממנה לממש את זכות החתימה המוקנית לה לטענתה בחברה; ומונעים את כינוס ישיבות הדירקטוריון ואסיפת בעלי המניות של החברה. המבקשת הוסיפה וטענה כי מנכ"ל החברה, הוא המשיב 1, נטל לידיו ללא ידיעתה נכס מקרקעין השייך לחברה שעלותו היא כ-2.5 מיליון ש"ח באמתלה כי מדובר בכונס (להלן: נכס המקרקעין או הנכס). כן נטען כי המשיב 1 מכהן כמנכ"ל בשתי חברות מתחרות נוספות העוסקות גם כן בתחום יזום הנדל"ן. עוד טענה המבקשת בתביעתה כי המשיבים 4-5, לגביהם נטען כי הם רואי החשבון המבקרים של החברה, סייעו בקיפוח האמור ובנטילת נכס המקרקעין תוך הפרת חובות המוטלות עליהם על-פי דין.

בשל המעשים המתוארים, עתרה המבקשת בכתב התביעה לקבלת סעדים שונים, ובהם מינוי מנהל מיוחד, חלף המשיב 1, אשר יבטיח את מימוש זכויות המבקשת בחברה ויאפשר ניהול משותף שלה; כינוס ישיבת הדירקטוריון ואסיפת בעלי המניות; השבת נכס המקרקעין מידי המשיב 1 לחברה, לרבות דמי שימוש בו ולחלופין, להשית על המשיבים 1-5 תשלום בסך של 1,250,000 ש"ח בצירוף דמי שימוש ראויים; ועוד.

3. בד בבד עם הגשת כתב התביעה הגישה המבקשת בקשה למתן סעדים זמניים ובה נתבקש בית המשפט המחוזי להורות, בעיקרו של דבר, על מתן הסעדים הזמניים הבאים: צו זמני למינוי מנהל נוסף לחברה, לצדו של המשיב 1, אשר יוקנו לו הסמכויות המוענקות כדרך כלל למנהל כללי; צו זמני למימוש זכויות החתימה של המבקשת בחברה, ובכלל זה זכויות חתימה בדבר שימוש בכספי החברה, תשלומי שכר והתקשרויות עם צדדים נוספים; צו מניעה זמני שיאסור כל דיספוזיציה בנכס המקרקעין, לרבות רישום הנכס במרשם המקרקעין וביצוע כל שינוי פיזי בו (להלן: הבקשה למתן סעדים זמניים).

במסגרת הבקשה, שבה המבקשת על עיקר טענותיה בכתב התביעה בכל הנוגע לקיפוח זכויותיה ונטילת נכס המקרקעין וטענה כי הן מתבססות על ראיות מהימנות לכאורה לקיומן של עילות התביעה. עוד טענה המבקשת, כי מאזן הנוחות נוטה במובהק לטובתה שכן בהיעדר הסעדים הזמניים המבוקשים, ימשיכו המשיבים 1-3 בניצול משאבי החברה תוך פגיעה במבקשת. נטען כי הסעדים המבוקשים לא יסבו כל נזק למשיבים, שכן הם משקפים ממילא את זכויות המבקשת בחברה בהתאם למסמכי החברה ולמוסכם על הצדדים. כן צוין כי אך סמוך להגשת הבקשה למתן סעדים זמניים נודע

למבקשת כי המשיב 1 מכהן כמנכ"ל בשתי חברות נדל"ן מתחרות; ופניותיה לכינוס ישיבת הדירקטוריון ואסיפת בעלי המניות נדחו.

4. בתשובתם, טענו המשיבים 1-3 כי דין הבקשה לסעדים זמניים להידחות משלא עלה בידי המבקשת להוכיח כי סיכויי התביעה הינם גבוהים. בהקשר זה נטען, כתמצית, כי המבקשת היא שביקשה לחדול מניהול החברה; כי נציגי המבקשת הם שנמנעו מלהתייצב לישיבות מועצת המנהלים של החברה, לאחר שזומנו אליהן לבקשתם; וכי המשיבים 1-3 העניקו בשתי הזדמנויות גישה לנציגי המבקשת להנהלת החשבונות של החברה. המשיבים 1-3 הוסיפו וטענו כי אף לא הוכח שהמשיב 1 נטל מהחברה בונוס בדמות נכס מקרקעין ללא ידיעת המבקשת והפנו בתוך כך למסמכים שונים אשר לשיטתם מלמדים כי המבקשת ידעה על אודות מתן הבונוס האמור לפני מספר שנים.

עוד נטען כי המבקשת לא הוכיחה כיצד ייפגעו זכויותיה, דווקא בעת הזו, אם תידחה הבקשה למתן סעדים זמניים. משכך, טענו המשיבים 1-3 כי מאזן הנוחות נוטה במקרה הנדון באופן מובהק לטובתם שכן הסעדים במסגרתם נתבקש מינוי מנהל נוסף לחברה ושינוי זכויות החתימה בה, הם צווי עשה אשר ישנו את המצב הקיים תוך פגיעה קשה ביכולתם לנהל את החברה. כן נטען כי הסעדים הזמניים המבוקשים זהים במהותם לסעדים הסופיים אשר נתבקשו מכוח כתב התביעה, ואף משום כך יש לדחות את הבקשה.

המשיבים 1-3 הוסיפו וטענו כי דין הבקשה למתן סעדים זמניים להידחות גם בשל השיהוי הניכר בהגשתה, שכן האירועים העומדים בבסיסה היו ידועים לנציגי המבקשת מזה שנים. לבסוף נטען כי הבקשה למתן סעדים זמניים הוגשה על-ידי המבקשת בחוסר תום לב, שכן הבקשה אינה מגלה שורה ארוכה של עובדות ומסמכים.

5. המשיבים 4-5 הודיעו לבית המשפט כי הבקשה למתן סעדים זמניים מופנית למעשה אך כלפי המשיבים 1-3 ומשכך, לשיטתם, הם אינם נדרשים להשיב לבקשה האמורה.

6. בתגובה לתשובות המשיבים 1-3 ולטענתם כי הבקשה הוגשה בשיהוי, טענה המבקשת כי רק במהלך שנת 2019 נודע לה, בין היתר, כי המשיב 1 נוטל לידיו שכר והטבות מבלי שקיבל אישור לכך; כי 7 דירות הועברו שלא כדין לידי חברות הקשורות למשיבים; כי המשיבים 4-5 קיבלו לידיהם טובות הנאה; כי חברות הקשורות למשיבים עושות שימוש בשירותי החברה ללא ידיעת המבקשת; כי המשיב 1 משמש במקביל

לכהונתו כמנכ"ל החברה, גם כמנכ"ל של חברה מתחרה; וכי המשיבים מתנגדים לכינוס ישיבות דירקטוריון ולאסיפת בעלי מניות של החברה. כן מציינת המבקשת כי אמנם חלק ממעשי הקיפוח היו ידועים לה בעבר, אך על רקע ניסיונותיה להסדיר את הסכסוך עם המשיבים מחוץ לכותלי בית המשפט ובשים לב לכך שמדובר בסדרה של מעשי קיפוח – הרי שלפי הפסיקה אין מקום לקבוע כי הבקשה הוגשה בחלוף הזמן.

החלטת בית המשפט המחוזי

7. ביום 27.1.2020 דחה בית המשפט המחוזי את הבקשה למתן סעדים זמניים.

אשר לסיכויי התביעה, נקבע באופן לכאורי בלבד, כי בשלב זה הסיכויים "מאוזנים". בתוך כך צוין כי מצד אחד, חלק מן הסוגיות שהועלו בכתב התביעה מעוררות סימני שאלה ומצד שני, חלק מהטענות בכתב ההגנה נמצאו לכאורה חסרות.

כן נקבע כי מאזן הנוחות נוטה באופן מובהק לטובת המשיבים, וכי סוגיה זו קשורה באופן הדוק לשיהוי המהותי בהגשת הבקשה. צוין כי טענות המבקשת בכל הנוגע למאזן הנוחות נמצאו כטענות כלליות עד כדי סתמיות וכי היה על המבקשת להצביע על נזק קונקרטי שייגרם לה אם לא יינתנו הסעדים הזמניים המבוקשים. עוד צוין בהקשר זה, כי כתב התביעה מתייחס לכאורה לאירועים שתחילתם בשנת 2011 וכי המבקשת לא הצביעה על אירוע פרטני שהתרחש לאחרונה ואשר בגינו יוסב לה נזק בלתי הפיך או שבגיניו יתייחר הדיון בהליך העיקרי אם לא תתקבל בקשתה. בית המשפט המחוזי ציין כי האירוע המהותי האחרון אליו מתייחסת המבקשת הוא פנייה מטעמה מחודש ספטמבר 2019 לקיים ישיבת הנהלה – אשר לא נענתה או לטענתה סורבה, ברם נקבע כי אין באירוע זה כדי להטות את נקודת האיזון לטובת המבקשת. כן צוין כי גם טענות המבקשת לנזקים שנגרמו לה, אף אם באופן מצטבר, מתייחסות במידה רבה לאירועים שהתרחשו לפני מספר שנים (בעיקר בין השנים 2015-2016) ולא עולה מן הבקשה מדוע דווקא כעת נדרשים הסעדים המבוקשים והחריגים באופיים.

עוד נקבע כי התקופה הארוכה אליה מתייחסות טענות המבקשת – מקימה כשלעצמה טעם לדחיית הבקשה וכי זו אף מלמדת כי המבקשת בעצמה לא סברה כי מדובר בסעד שיש להידרש לו בדחיפות, על כל המשתמע מכך.

לבסוף נקבע, כי במקרה הנדון לא מתקיימות הנסיבות הנדירות לקבלת הבקשה למתן סעדים זמניים, המשנים מצב קיים ואף מקנים במידה לא מבוטלת את הסעד הסופי

אשר התבקש במסגרת ההליך העיקרי. כן צוין, כי נוכח המחלוקות הרבות שהתגלעו בין הצדדים, ממילא לא ברור כיצד יוכלו להתנהל זה לצד זה.

על החלטה זו נסבה בקשת רשות הערעור שלפניי.

הבקשה דנן

8. לטענת המבקשת, בית המשפט המחוזי שגה בכך שלא ערך דיון במעמד הצדדים בבקשה למתן סעדים צדדיים, וזאת בניגוד לדין ולפסיקה. כן נטען כי קביעת בית המשפט המחוזי לפיה סיכויי ההליך מאוזנים בלבד, איננה מנומקת ונעדרת התייחסות לשלל הטענות והראיות שהמבקשת הציגה בדבר מעשי הקיפוח.

9. עוד טוענת המבקשת כי המעשים הנטענים של המשיבים מוסיפים להתבצע על ידם, כך שמדי יום מתעצמת הפגיעה בה, ומשכך מאזן הנוחות נוטה במובהק לטובתה. כן נטען כי מכל מקום במסגרת הבקשה למתן סעדים זמניים נתבקשו אך הסעדים הדרושים לשמירה על נכסי החברה עד שתתברר התובענה לגופה וכי סעדים אלו אינם משנים את זכויות המשיבים בחברה ומשכך לא יוסב להם נזק.

10. המבקשת מוסיפה וטוענת כי בית המשפט המחוזי שגה כאשר קבע כי הבקשה למתן סעדים זמניים הוגשה בשיהוי שכן רק בתקופה הסמוכה להגשת הבקשה נודעו למבקשת עובדות חדשות אשר הובילו אותה להגשת הבקשה במועד שבו הוגשה. בתוך כך, חוזרת המבקשת על טענותיה בדבר המכתבים ששלחה בחודש ספטמבר ובחודש אוקטובר 2019 בדרישה לכינוס מוסדות החברה אשר לא נענו. עוד צוין, כי במהלך שנת 2019 נודע למבקשת כי המשיב 1 נוטל מהחברה שכר והטבות בסכום שלא אושר לו; כי 7 דירות של החברה הועברו או נמכרו בסכום נמוך לחברות הקשורות למשיבים; כי המשיבים 1-3 עושים שימוש בשירותי החברה באמצעות חברות הקשורות אליהם; כי המשיב 4 נטל לידיו נכס שלא כדין; וכי המשיבים מסרבים ליתן למבקשת גישה למסמכי החברה. עוד טוענת המבקשת כי אמנם נודע לה בעבר באמצעות כלי התקשורת כי המשיב 1 מעורב בפרויקטים של חברה מתחרה, ואולם אך סמוך להגשת הבקשה למתן סעדים זמניים נודע לה כי הוא מכהן גם כמנכ"ל בחברה זו. נטען כי די באירועים האמורים שהתרחשו סמוך להגשת הבקשה למתן סעדים זמניים, בכדי לדחות על הסף את הטענה לשיהוי.

זאת ועוד, המבקשת טוענת כי לאורך השנים פנתה למשיבים מעת לעת על-מנת ליישב עמם את הסכסוך ולמצות את זכויותיה, ובשל כך, וכפי שנקבע בפסיקה, אין מקום לדחות את בקשתה בטענה לשיהוי. כן נטען כי כפי שנקבע בפסיקה, יש לדחות את הטענה לשיהוי כאשר העילה לקיפוח מתבססת על רצף של אירועים מצטברים ולא על מקרה בודד. לחלופין, נטען כי אף אם הבקשה למתן סעדים זמניים הוגשה בשיהוי אין בכך כדי להצדיק את דחייתה באופן שיאפשר למשיבים להמשיך בגניבת נכסי החברה.

11. לבסוף, נטען כי בניגוד לקביעת בית המשפט המחוזי, הסעדים הזמניים שנתבקשו שונים בתכלית מן הסעדים שנתבעו במסגרת ההליך העיקרי.

12. בהחלטתי מיום 18.3.2020 קבעתי כי בקשת רשות הערעור מצריכה תשובה אך בכל הנוגע לדחיית הבקשה למתן צו מניעה זמני שיאסור דיספוזיציה בנכס, בין היתר, בשל השיהוי בהגשת הבקשה. בתוך כך, נתבקשו המשיבים להתייחס לטענות המבקשת לפיהן נודע לה על האירועים נשוא כתב התביעה רק בסמוך להגשתה.

13. בהתאם לכך, ביום 19.4.2020 הגישו המשיבים 1-3 את תשובתם לבקשה וטענו כי לבית המשפט המחוזי נתון שיקול דעת רחב בכל הנוגע למתן סעדים זמניים ובשים לב לכך שהחלטתו למעשה משמרת את המצב הקיים בחברה מזה שנים רבות, הרי שאין המדובר במקרה חריג המצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור. כמו כן, שבים המשיבים 1-3 על עיקר טענותיהם העובדתיות בפני בית המשפט המחוזי הנוגעות לנכס המקרקעין והדגישו כי כל העובדות הנוגעות למכירת הנכס למשיב 1, היו ידועות למבקשת מספר שנים בטרם הוגשה הבקשה למתן סעדים זמניים. המשיבים 1-3 ציינו עוד כי המבקשת לא פנתה בעבר למשיב 1 בדרישה להשבת הנכס או בכל טענה אחרת הנוגעת לנכס, ולמעשה אין היא מגלה ראיות לכאורה לקיומה של עילת תביעה ביחס אליו.

עוד נטען כי תביעת המבקשת בכל הנוגע לנכס המקרקעין ניתנת לפיצוי כספי והדבר אף נלמד מכך שהמבקשת עצמה ביקשה כסעד חלופי להשבת הנכס בהליך העיקרי – סעד של תשלום כספי. משכך, סבורים המשיבים 1-3 כי יש לדחות את הבקשה למתן צו מניעה זמני לפיו תיאסר דיספוזיציה בנכס שכן המבקשת לא מגלה אינטרס מיוחד בנכס ומשכך לא הצליחה להוכיח כי הנזק אשר יוסב לה הוא בלתי הפיך.

14. המשיבים 4-5 הגישו אף הם תשובה, וחזרו על טענתם בפני בית המשפט המחוזי לפיה הסעדים הזמניים המבוקשים אינם מופנים כלפיהם, ובפרט כאשר נדרשה תשובה

אך בנוגע לנכס המקרקעין, ומשכך הם אינם נדרשים להשיב לבקשת רשות הערעור. כן מבקשים המשיבים 4-5 להשית על המבקשת הוצאות שכר טרחה בגין תשובה זו.

דיון והכרעה

15. לאחר העיון בבקשת רשות הערעור ובתשובת המשיבים 1-3, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות, כמפורט להלן.

16. בפתח הדברים אעיר כי אין בידי לקבל את טענתה המקדמית של המבקשת לפיה יש להורות על ביטול החלטת בית המשפט המחוזי, מאחר שלא נערך דיון בבקשה במעמד הצדדים.

אמנם, בהתאם לתקנה 366(א) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984 ולפסיקת בית משפט זה, בקשה למתן סעד זמני תידון, ככלל, במעמד הצדדים (ראו: רע"א 4837/14 אסולין נ' פלאפל אסולין 2003 בע"מ, פסקה 15 (21.10.2014); רע"א 2806/18 יקטר נ' אורטור, פסקה 13 (6.6.2018)). ואולם, לצד זאת, נפסק כי אין באמור כדי לשלול את סמכותו הטבועה של בית המשפט לדחות על הסף בקשות אשר גם ברמה הלכאורית אינן מצדיקות את מתן הסעד הזמני המבוקש. בהקשר זה הודגש כי "גם לאחר דחיית הבקשה, לא ייבצר מהמבקש להגיש בקשה חדשה לסעד זמני, ככל שיתעוררו נסיבות חדשות המצדיקות זאת, ולפיכך דומה כי אין מדובר בפגיעה חריפה בזכות הגישה לערכאות. מכל מקום, אין צורך לומר כי על בית המשפט לעשות שימוש בסמכותו הנ"ל אך ורק במצבים חריגים, כאשר הבקשה על פניה אינה מגלה עילה" (ראו: רע"א 6830/15 פלוני נ' פלונית, פסקה 21 (12.1.2016); עניין יקטר, שם).

17. ספק אם המקרה שבפנינו נכנס באופן מובהק לגדרם של המקרים החריגים בהם הבקשה על פניה אינה מגלה עילה, ונראה כי מוטב היה אם בית המשפט המחוזי היה נוהג בדרך המלך ומקיים דיון בבקשה במעמד הצדדים. חרף האמור, ונוכח העובדה שהצדדים פרשו טענותיהם בהרחבה במסגרת כתבי טענותיהם הן בפני בית המשפט המחוזי והן במסגרת בקשת רשות הערעור דנן, וכן לנוכח השיהוי הכבד והברור בהגשת הבקשה כמפורט להלן, לא מצאתי כי בנסיבות העניין נגרם למבקשת עיוות דין בכך שלא התקיים דיון במעמד הצדדים בבקשתה ולא התאפשר לה לחקור את המצהירים.

אשר על כן, אפנה עתה לדון בטענות המבקשת לגופן.

18. כלל נקוט הוא בידינו כי ערכאת הערעור תטה שלא להתערב בהחלטות הערכאה הדיונית בבקשות למתן סעדים זמניים, וכי התערבות בהחלטות אלה תעשה במקרים חריגים בלבד (ראו: רע"א 7246/11 חיים לוי סוכנות רכב ומוסך איזורי ירושלים (1998) בע"מ נ' קרסו מוטורס בע"מ, פסקה 7 (16.1.2012); רע"א 578/18 חברת בתי המלון הערביים בע"מ נ' דרוויש, פסקה 5 (23.1.2018)). לא מצאתי כי המקרה הנדון כא בגדר המקרים האמורים.

19. כידוע, אחד השיקולים המרכזיים בבחינת בקשה למתן סעד זמני מתמקד במועד הגשתה. כך, ככל שהמבקש השתהה בהגשת הבקשה וישן על זכויותיו, הנטייה תהיה לדחות את הבקשה, שכן יש בשיהוי כדי לאיין את הטענה בדבר דחיפות מתן הצו המבוקש בשלב ביניים טרם הכרעה (ראו: רע"א 5841/11 אקסלרוד נ' בנק מזרחי, פסקה 25 (20.9.2011); רע"א 6024/17 אברהמי נ' עיריית בני ברק, פסקה 4 (3.8.2017); רע"א 1450/20 פרילינג נ' ניר משה מושב עובדים להתיישבות חקלאית שיתופית בע"מ, פסקה 16 (19.4.2020)). בענייננו, בית המשפט המחוזי קבע כי הבקשה הוגשה בשיהוי ניכר, ולא מצאתי בטענות המבקשת בדבר הנתונים החדשים שהתגלו לה לכאורה בסמוך להגשת הבקשה, כדי להצדיק את הגשתה בשלב בו הוגשה. אף אם אניח לטובת המבקשת כי עובדות מסוימות בדבר ניהול החברה ופעילות המשיבים נודעו לה רק בסמוך להגשת הבקשה למתן סעדים זמניים (ומבלי לקבוע מסמרות בעניין זה), הרי שבשים לב לתקופה הארוכה על פניה משתרעים לכאורה אירועי כתב התביעה שהובילו לפי טענת המבקשת לנזק מתמשך, לא די באירועים אלו כדי להצדיק את הגשת הבקשה למתן סעדים זמניים רק בשלב הנוכחי. לטעמי, די בשיהוי הכבד שנפל בהגשת הבקשה כדי לדחותה.

20. למעלה מן הצורך, אעיר כי לא מצאתי לקבל את טענות המבקשת אף לגופן. כך, בכל הנוגע לצו הזמני לאיסור דיספוזיציה בנכס המקרקעין, כפי שצוין בתשובת המשיבים 3-1, המבקשת לא הצביעה על אינטרס מיוחד שיש לה בנכס המקרקעין הספציפי ומשכך, ככל שטענות המבקשת יתקבלו במסגרת בירורה של התביעה העיקרית הרי שניתן יהיה לפצותה באופן כספי. יובהר כי מסקנה זו אף נלמדת ממהלכי המבקשת, אשר במסגרת ההליך העיקרי, עתרה כסעד חלופי להשבת הנכס – לקבלת סעד כספי.

21. הדברים מקבלים משנה תוקף בכל הנוגע לבקשה למתן צווי עשה המשנים מצב קיים, וזאת בשים לב לכלל לפיו בית המשפט יפסוק סעדים כאמור אך במקרים חריגים בהם ישנו חשש ממשי מפני תוצאה בלתי הפיכה אם לא יינתן הסעד המבוקש (רע"א 2881/15 קנפולר נ' אברהם, פסקה 9 (11.5.2015); רע"א 2047/16 חברת אולמי אחים טעיד אל - דהאהוד בע"מ נ' אולמות ומסעדות דאוד (2001) בע"מ, פסקה 12 (11.4.2016)).

לא זה המקרה שבפנינו. בענייננו, החברה נוהלה באופן הנטען לאורך שנים ארוכות, והיעתרות לחלק מהסעדים הזמניים המבוקשים (צווי עשה לגבי מינוי מנהל נוסף ושיתוף המבקשת בזכויות החתימה בחברה) יובילו לשינוי בניהול החברה ובמצב הקיים. כפי שקבע בית המשפט המחוזי, המבקשת לא הוכיחה כי המשך ניהול החברה במתכונת הנוכחית יוביל לנזק בלתי הפיך מבחינתה אף אם תתקבל תביעתה בסופו של דבר. לנוכח האמור, אף דין הבקשה למתן סעדים זמניים העוסקים באופן ניהול החברה ובמעורבות המבקשת בניהול – להידחות.

22. סוף דבר: לנוכח כל האמור לעיל, בקשת רשות הערעור נדחית.

המבקשת תישא בהוצאות המשיבים 1-3 בסך של 5,000 ש"ח. לא מצאתי לחייב את המבקשת בהוצאות המשיבים 4-5.

ניתנה היום, ב' בסיון התש"ף (25.5.2020).

ש ו פ ט ת